

Ja, juist daarom!

Nu dan Irreke, die van dat alles niet weet en geen praatjes meer gelooft, omdat zij hem beter heeft leeren kennen. Hem heeft de directeursdochter met een paar relaties gebrouilleerd, hij heeft nu meer tijd voor haar, zij doet hem vergeten. Ach Irreke, die gecompliceerde nufjes allemaal, hij voelt zich weer een buitenjongen. Kom hier, een kus van bij ons in 't koren, da's eten en drinken!

Dat alles geeft haar meer hoop dan hij wekken wil. Ze rijden samen naar de Tervuerensche bosschen en ze voedt hem al op tot zuinigheid, door peren en druiven te koopen aan een kraampje en daarmee op het mos te zitten, in plaats van veel geld uit te geven in de dure gelegenheden waar het vol auto's staat. Heerlijk samen aan een tros druiven te bijten, mekaar te laten proeven aan de peer. Zoo valt avond over het bosch en wordt het al moeilijker hem ook nog op te voeden tot deugd. Hij brengt haar terug naar haar kamer. „Hebt ge moed?” vraagt hij in een driestigheid. „Pak uw valies en weg zijn we. Ze zien ons niet meer. Vergeet catechismus, nationale geschiedenis en de andere tandentrekkerij en leef!” Ze vraagt gewichtig: „Waarvan?” — „Waarvan leven leeuw en leeuwin en hebt ge niet geleerd dat wij koningen der schepping zijn boven die?” — „Jamaar, jamaar...” Hij slaat plotseling om: „Natuurlijk, lief kind, natuurlijk, ge hebt gelijk hoor. Altijd trouwens.”

Op een avond is zij opeens bang dezen nacht in zonde te sterven, ze smeekt hem bij haar te blijven. Ze dolen door de stad. Nu eens weent ze als zij aan de afspraak met Bernard denkt, twee straten verder spreekt ze van in vriendschap uit elkaar te gaan, nog twee straten verder moet hij haar heel oprecht zeggen of hij nu niet denkt: in dat vrome Irreke zit toch niet veel geloof. Dan gaan ze op een bank zitten en moet hij haar in zijn armen nemen, goed vasthouden, want zij is zoo bang van naar de hel te gaan. Hij zwijgt, misprijzend, medelijdend. Dat doet haar goed, maar opeens windt het haar op. „Zeg nu toch iets, waarom zwijgt ge.” Hij zegt: „Irreke, arm kindje, ik heb u lief.” Maar dat is volgens haar dan weer medelijden, zijn superioriteit omdat hij verstandiger en ontwikkelder is, wat zij beweert niet te benijden. Ja, hij ziet nu hoe zij lijdt door gewetensangst en toch is zij met dat al nog veel en veel gelukkiger dan hij, hoor, veel gelukkiger. En hij: „Dan is het goed Irreke, als ge maar gelukkig zijt, meer wensch ik niet.”

Zoo spreekt hij tot een ziek kind dat hij wiegt. Zij valt hem om den hals en fluistert dat hij zoo goed is. Hij: „En gij zijt zoo schoon.” Zij laat zijne handen streelen en wil er opeens met hem vandoor gaan zooals hij eens gevraagd heeft. Hier nooit meer terug komen. Niets kan haar nog schelen. Er is niets schooners dan de liefde en is dat schoonste kwaad, laat het kwaad zijn, zoo wreed kan geen God bestaan. „Ik ben van u.”

Hij ziet zich al vrij in den vreemde met deze bevrijde! Zachtjes leidt hij